

Arrest

nr. 292 559 van 3 augustus 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 23 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 april 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 3 juli 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 21 oktober 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 25 april 2023 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.10.2021 werd ingediend en op datum van 04.07.2022 werd geactualiseerd door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 03.11.2021 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 31.03.2023, en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk twee jaar en negen maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij haar gezinsleven hier in België opgebouwd zou hebben met haar moeder, broer en zus. Zij beroept zich op de door artikel 8 EVRM geboden bescherming. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad familieleden heeft in België, met name haar moeder, haar meerderjarige broer en haar meerderjarige zus. Haar moeder en broer beschikken echter niet over enig verblijfsrecht en bevinden zich in illegaal verblijf. Haar moeder en haar broer kunnen betrokkene aldus vergezellen. Haar zus beschikt over precair verblijf in het kader van een lopende (tweede) asielprocedure. Aangezien zij beiden echter meerderjarig zijn, valt hun band niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu worden dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen beide meerderjarige zussen niet aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen enkel bewijs voorlegt. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen.

Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Angola uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Zij wijst er verder op dat het in het belang van de minderjarige kinderen van het gezin zou zijn om te kunnen opgroeien in de nabijheid van hun kerngezinsleden. Echter, we stellen vast dat er in casu geen sprake is van minderjarige kinderen. Zowel haar broer (in dossier 8776507) als haar zus (in dossier 9325296) zijn reeds meerderjarig. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op dit element.

Betrokkene beroept zich op de medische situatie van haar moeder waarvoor een medische behandeling gevolgd dient te worden die niet toegankelijk noch beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. Ter staving hiervan legt zij een medisch attest dd. 13.07.2021 voor en een rapport waaruit zou blijken dat de nodige zorgen niet beschikbaar zijn in Angola. Het administratief dossier van haar moeder (dossier 8776507) bevat nog andere medische stukken. Echter, uit geen enkele van deze stukken blijkt dat haar moeder niet in staat is om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Uit het medisch attest dd. 13.07.2021 blijkt wel dat zij nood heeft aan hulp van derden, maar zij kan vergezeld worden door haar meerderjarige zoon en door betrokkene zelf. Dit attest stipuleert duidelijk dat zij fysiek en medisch in staat is om te reizen. Tenslotte wijzen we erop dat de laatste onderzoeken en raadplegingsverslagen van haar moeder dateren van het najaar van 2021 en dat haar administratief dossier geen recente medische stukken bevat. Het meest recente stuk is het medisch verslag dd. 01.02.2022 van dr. J. waarin verwezen wordt naar het medisch probleem waarvoor zij een artroscopie onderging op 10.11.2021. Dit element verhindert een tijdelijke terugkeer naar Angola dan ook niet.

Betrokkene beroept zich tevens op haar eigen medische situatie, ter staving waarvan zij een psychologisch attest dd. 30.06.2022 voorlegt. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Uit het voorgelegde attest blijkt niet dat betrokkene niet in staat is om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Wel blijkt uit het attest dat betrokkene nood heeft aan verdere therapeutische begeleiding. Echter, betrokkene maakt niet aannemelijk dat deze begeleiding niet beschikbaar zou zijn in Angola. Tenslotte merken we op dat een dergelijk psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de psychische problemen werden opgelopen. Een psycholoog/therapeut doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2019 in België zou verblijven, dat zij het nodige gedaan zou hebben om zich te integreren, dat zij zou studeren, dat zij werkzaam zou zijn, dat zij het nodige zou doen om Nederlands, dat zij een opleiding voor een knelpuntberoep zou volgen, dat zij haar integratie en werkbereidheid zou aantonen, dat zij de intentie zou hebben om conform de Belgische normen en waarden verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven waarvan zij de facto reeds deel uitmaakt en dat zij een belangrijk onderdeel zou vormen van de samenleving waartoe zij behoort) kunnen niet als buitengewone omstandigheid

aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat alle voorgelegde integratiestukken bij huidige aanvraag 9bis betrekking hebben op haar zus Maria Paula en niet op betrokkene zelf."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM - SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- *wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- *wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager

beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. Door de verzoekende partij werd in de aanvraag tot machtiging van verblijf haar langdurig verblijf in België benadrukt, nadat zij Angola diende te verlaten.

De verzoekende partij benadrukte eveneens de bijzonder lange periode dat zij afwezig is gebleven uit haar land van herkomst (Angola), waardoor zij de binding met haar land van herkomst heeft verloren.

Het bijzonder langdurig verblijf in België en de breuk met haar land van herkomst (Angola) vormen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zoals door de verzoekende partij werd aangehaald in haar aanvraag.

Het is daarom kennelijk onredelijk om, gelet op bovenvermelde elementen, te veronderstellen dat de verzoekende partij, na haar vertrek uit Angola meer dan vier jaar geleden en hun verblijf in België, thans beroep kan doen op familie, vrienden of kennissen (een sociaal of familiaal netwerk) bij een afreis naar Angola. De langdurige afwezigheid van de verzoekende partij uit Angola, de redenen waarom zij vertrokken uit Angola, het gezamenlijk vertrek van de verzoekende partij en hun langdurig verblijf in België wijzen net op het tegendeel.

Het staat immers vast dat de verzoekende partij op 20 januari 2019 in België zijn toegekomen en zij sindsdien verblijvende zijn in België. Zij keerden niet terug naar Angola.

De gemachtigde oordeelt dan ook op kennelijk onredelijke wijze door de achterhaalde situatie - met name dat de verzoekende partij voorheen verbleven heeft in Angola en zij hier langdurig verbleven - thans nog steeds te beschouwen als primair ten opzichte van de zeer langdurige periode dat de verzoekende partij verblijvende is buiten Angola. Het is deze laatste periode die duidelijk primeert in het leven van de verzoekende partij.

Dat verzoekster en haar familie voorheen verbleven hebben in Angola, kan niet als primair of zelfs gelijkwaardig beschouwd worden aan het zeer langdurig en vooral actueel verblijf in België, temeer gelet op de door de verzoekende partij aangehaalde elementen (documenten) in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf die net een zeer sterke binding laat zien met België doorheen de jaren dat zij verblijvende waren in België.

Verzoekster benadrukte in de aanvraag tot machtiging van verblijf verder specifiek dat zij in België studeert en werkzaam is. Zij is nog zeer jong en heeft een volledige toekomst voor zich. Verzoekster doet het nodige om het Nederlands te leren en meldde zich ook aan bij het Huis van het Nederlands. Zij is voorts ingeschreven in het Centrum Leren en Werken van Don Bosco Woluwe (1150 Sint-Pieters-Woluwe, François Gaystraat 127) voor de opleiding van logistiekhelper in de zorginstellingen (gestart in het schooljaar 2020-2021). Dit betreft een knelpuntberoep. Als logistiek medewerkster, heeft zij ook een arbeidsovereenkomst verkregen. Deze arbeidsovereenkomst werd verlengd, waardoor zij actueel een langdurige tewerkstelling heeft in het kader van haar opleiding. De opleiding van verzoekster eindigt op 30 juni 2024.

In de gemaakte beoordeling wordt hiermee door de gemachtigde geen rekening gehouden in de gemaakte beoordeling naar de binding van verzoekster met België.

De gemachtigde oordeelt dat: "verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Angola uitgesloten is", zonder rekening te houden met de door verzoekster aangehaalde elementen die wijzen op de binding die zij heeft aangegaan met België.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. Door de verzoekende partij werd in hun aanvraag tot machtiging van verblijf gewezen op haar gezinssituatie.

Mevrouw D.P. - de moeder van het gezin - werd geboren op 23 augustus 1963 te Luanda. Zij ging naar de basisschool en woonde als kind in bij haar ouders in Rangel (Luanda). Toen zij ongeveer 38 jaar oud was, verhuisde zij naar Vila de Mata in Cazenga (Luanda). Mevrouw D. is getrouwd met de heer G. C.M. Hij bouwde het huis voor het gezin in Vila de Mata in Cazenga (Luanda). De man van mevrouw D. was werkzaam in de financiën. Mevrouw D. kreeg vier kinderen (drie dochters en één zoon): D.C.M.M.P. (°18.03.2001), D.M.E.F. (°22.12.2004), D.C.M.M.I. (°01.06.1998) en D.C.I.C. (°02.05.1990).

De verzoekende partij diende Angola te verlaten. De moeder en de kinderen (waaronder verzoekster) kwamen allen samen naar België toe.

De aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd ingediend door mevrouw [verzoekster]. Voor de verzoekende partij maakt de aanwezigheid van de andere zussen en haar moeder in België een buitengewone omstandigheid uit, waarmee niet op een zorgvuldige wijze werd rekening gehouden door de gemachtigde in de bestreden beslissing.

Door de gemachtigde wordt vooreerst geen rekening gehouden met mevrouw D.C.I.C. (°02.05.1990), terwijl zij in België een duurzaam verblijfsrecht heeft. Zij is wettelijk samenwonend met R.R., geboren op 26 oktober 1982, hebbende de Belgische nationaliteit, RR: [...]. Zij heeft in België een gezin.

Net als mevrouw D.C.I.C., zijn de twee andere zussen van het gezin (D.C.M.M.P. en D.C.M.M.I.) verblijvende in België. Zij zijn ook samenwonend, samen met hun moeder (mevrouw D.P.) en broer (D.M.E.F.). Er zou derhalve een breuk ontstaan in het gezin indien de verzoekende partij verplicht zou worden om de aanvraag in te dienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Angola, hetgeen door de verzoekende partij werd opgeworpen als een buitengewone omstandigheid.

Dat de zussen, broer en moeder van verzoekster er voor kunnen kiezen om samen met hen terug te keren naar Angola, zoals gesteld in de bestreden beslissing, is louter hypothetisch en miskent de vaststelling dat zij actueel in België verblijvende zijn. Dit vormt actueel derhalve een buitengewone omstandigheid (een feit) voor de verzoekende partij. Bovendien verzoekster hen niet dwingen om met hen af te reizen naar Angola, terwijl de gemachtigde dit kennelijk wel als uitgangspunt neemt. Dit is bovendien onmogelijk in hoofde van D.C.M.M.P. omdat zij een procedure tot internationale bescherming heeft ingediend en dit verzoek nog steeds in behandeling is.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Door de verzoekende partij werd in de aanvraag tot machtiging van verblijf gewezen op de medische situatie van mevrouw D.P. (de moeder van verzoekster). Door de verzoekende partij werden verschillende medische attesten toegevoegd aan de aanvraag.

In de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met het element of mevrouw D.P. in staat zou zijn om te reizen, zonder een beoordeling te maken of de medische zorgen die zij nodig heeft ook kunnen verdergezet worden in Angola.

De door de verzoekende partij opgeworpen buitengewone omstandigheden beperken zich dan ook niet tot de (on)mogelijkheid om te reizen, maar hebben betrekking op de medische problematiek van mevrouw D.P. en de zorgen die zij verkrijgt in België, hetgeen niet mogelijk is in Angola.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. De verzoekende partij merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoekster slechts voor een "tijdelijke" of "korte" periode moet verblijven in Angola, in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat "tijdelijk" of een "korte" periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium "tijdelijk" en een "korte" periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Angola om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als "tijdelijk" of "kort", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "tijdelijk" of "kort" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat de verzoekende partij in deze niet-omschreven periode, "tijdelijk" of "kort", in de mogelijkheid zou zijn om in Angola te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er meer dan 18 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (25.04.2023) en het moment van het indienen van de aanvraag (21.10.2021), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of verweerder kon oordelen of verzoeker voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

3.3. *In concreto* wijst verzoekster erop dat zij sinds 20 januari 2019 in België verblijft, dat zij alhier studeert en werkt, dat zij het nodige gedaan zou hebben om Nederlands te leren, dat zij werkzaam zou zijn en dat zij een opleiding voor een knelpuntberoep zou volgen. In dit verband wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat elementen van lang verblijf en integratie tot de beoordeling van de grond van de aanvraag behoren en niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden. Verzoekster toont niet aan dat deze beoordeling in haar situatie kennelijk onredelijk is. De stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de*

lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster toont niet aan dat er in haar geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Zo toont zij niet concreet aan waarom het voor haar omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst of plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen.

3.4. In een volgend middelonderdeel voert verzoekster aan dat de aanwezigheid van haar zussen en haar moeder op het Belgisch grondgebied een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Betreffende verzoekster gezinsleven wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene beroept zich op het feit dat zij haar gezinsleven hier in België opgebouwd zou hebben met haar moeder, broer en zus. Zij beroept zich op de door artikel 8 EVRM geboden bescherming. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad familieleden heeft in België, met name haar moeder, haar meerderjarige broer en haar meerderjarige zus. Haar moeder en broer beschikken echter niet over enig verblijfsrecht en bevinden zich in illegaal verblijf. Haar moeder en haar broer kunnen betrokkene aldus vergezellen. Haar zus beschikt over precair verblijf in het kader van een lopende (tweede) asielpprocedure. Aangezien zij beiden echter meerderjarig zijn, valt hun band niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu worden dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen beide meerderjarige zussen niet aangetoond.

[...]

Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

De Raad treedt verweerder bij waar deze motiveert dat banden tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, of met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts worden gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Verweerder wijst erop dat haar moeder en broer niet beschikken over enige verblijfstitel in België en verzoekster aldus kunnen vergezellen naar Angola. Waar verzoekster aanvoert dat deze motivering louter hypothetisch is en het actueel verblijf van haar familieleden in België miskent, ontkent zij niet dat voormelde gezinsleven niet beschikken over enig verblijfsrecht en derhalve het grondgebied dienen te verlaten. Er blijkt niet verweerders motivering in dit opzicht onjuist of onzorgvuldig is.

In de bestreden beslissing wordt erkend dat één van verzoeksters zussen beschikt over een preciaire verblijfstitel in het kader van de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Daarnaast wijst verzoekster erop dat zij samenwoont met haar zussen, broer en moeder.

Verweerder motiveert in dit verband dat verzoekster niet aantoont dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De Raad stelt vast dat verzoekster voorbij gaat aan deze motivering. Zij verduidelijkt niet waarom er basis van de loutere samenwoning met haar familieleden vastgesteld kan worden dat er wel degelijk sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In haar verzoekschrift voert verzoekster tot slot aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met het feit dat verzoeksters oudste zus beschikt over een duurzaam verblijfsrecht en in België een gezin heeft. In dit verband dient opgemerkt te worden dat verzoekster dit element thans pas voor het eerst aanvoert en deze stelling niet onderbouwt met enig begin van bewijs. Zij kan derhalve verweerder niet ernstig verwijten omtrent dit element niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Voor zover verzoekster op dit element een antwoord wenst, herinnert de Raad eraan dat hij zijn beoordeling niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken. Volledigheidshalve dient de Raad op te merken dat verzoekster niet verduidelijkt op welke manier het verblijfsrecht van haar zus aantoont dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het omwille van haar gezinsleven zeer moeilijk dan wel onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst om zich aldaar in regel te stellen met de verblijfswetgeving.

3.5. Verzoekster wijst vervolgens op de gezondheidstoestand van haar moeder en betoogt dat zij in dit verband verschillende medische attesten neerlegde. In de bestreden beslissing zou enkel rekening gehouden zijn met het feit of verzoeksters moeder in staat is om te reizen of niet, zonder een beoordeling te maken van de medische zorgen waaraan zij nood heeft. Verzoekster betoogt dat buitengewone omstandigheden zich niet beperkt tot de onmogelijkheid om te reizen.

De Raad dient echter op te merken dat verzoekster in de eerste plaats niet ontkent dat haar moeder in staat is om te reizen naar Angola. Daarnaast voert verzoekster geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat verzoekster omwille van de gezondheidstoestand van haar moeder niet kan terugkeren naar Angola. Zij toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing in dit opzicht kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn.

Louter ten overvloede merkt de Raad op dat het verzoeksters moeder vrijstaat om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter in te dienen, indien zij van mening is dat zij omwille van haar gezondheidstoestand niet kan terugkeren naar Angola.

3.6. Waar verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn terugkeer naar Angola nergens wordt omschreven wat wordt bedoeld met "tijdelijk" of een "korte" periode, merkt de Raad vooreerst op dat in de beslissing nergens melding wordt gemaakt van een "korte" periode. In de beslissing wordt enkel gesteld dat de weigeringsbeslissing "*slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied*" met zich brengt. De Raad wijst erop dat verzoekster de behandelduur van een aanvraag via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in Angola niet als buitengewone omstandigheid had ingeroepen in haar aanvraag, waardoor zij niet redelijkerwijs kan verwachten dat verweerder het tijdelijk karakter van de terugkeer uitgebreid zou gaan omschrijven.

Voor zover verzoekster een schending wil aanvoeren van de redelijke termijn waar zij stelt dat er tussen haar aanvraag en de beslissing van verweerder achttien maanden verstreken, stelt de Raad een dergelijke periode niet als onredelijk lang voorkomt. Bovendien toont verzoekster niet aan welk nadeel dit haar bezorgd heeft, zodat zij geen belang heeft bij het eventueel aanvoeren van een schending van de redelijke termijn.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M.-C. VERTOMMEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M.-C. VERTOMMEN

C. VERHAERT